

Чим страшна байдужість?

Хм, напевно тим, що байдужість – це нікчемний самообман...

*****

Я знаю - ти близько,

Я знаю - ти тут.

Я відчуваю серця твого стук,

Я чую твій запах і внутрішній голос,

Бачу, як у голові твоїй плететься питань колос

Чому не підійдеш?

Чому не спитаєш?

Чи може байдужого граєш?

Так, будучи ще значно молодшою, я написала цього віршика... Зізнаюсь, він мене тоді дещо налякав: я не могла зрозуміти тоді, звідки такі похмурі думки, адже ніякого особливого підґрунтя не мала – у день написання все було цілком звичним, нічого особливого не відбулося зі мною...

Напевно, це було послання з майбутнього...

Так, так саме з майбутнього! Уже зараз, аналізуючи свою, хоч і не цілком зрілу, але все ж особистість, я можу чітко сказати, що я з тих людей, про яких говорять : « у неї загострене почуття справедливості ».

Що ж воно таке – це загострене почуття справедливості ? Це почуття, що ніколи не дозволяє тобі залишатися просто спостерігачем, воно змушує тебе постійно співпереживати, аналізувати , а інколи й рішуче діяти, коли ти бачиш, як нівелюють почуття інших людей, як не чесно засуджують невинних і як виходять сухими із води ті, хто заслуговує на покарання... А найбільше тебе вбиває те, як всім довкола байдуже! Тим, хто насправді має владу – байдуже!

А чи може вони роблять вигляд, що їм байдуже?

Хіба однаково матері, чи буде її син щасливим, ставши таким престижним, на її думку, юристом, а не омріяним актором? Хіба вона не бачить, як той марить сценою?

Все вона бачить і, повірте, їй не байдуже! Просто так для матері буде простіше: так вона може розраховувати на хороше працевлаштування сина, заробітню плату і вона спатиме спокійно!

Чи байдуже вчителеві, який спостерігає, як втрачає знання і обирає слизький шлях та дитина, що ще вчора виконувала всі домашні завдання на відмінно? Та він вирішує не розпитувати, не пропонувати свою допомогу, адже так буде легше: не доведеться вислуховувати чужі проблеми, не доведеться спілкуватись з батьками...

Чи вважає нормальним школярка те, як цькують її однокласника чи однокласницю за зовнішній вигляд чи інше бачення речей? Та ні, не вважає, вона всього лиш вирішує не пхати свого носа в чужі суперечки (ще їй, не дай Бог, дістанеться)...

Чи насправду громадянам байдуже на долю держави чи населеного пункту, коли вони приймають рішення не йти на вибори президента чи місцевої влади? Та ні, їм не байдуже, просто сонячна погода так і спокушає їх прогулятись парком, а не йти до дільниці...

Насправді, нікому не байдуже – всі ми люди і всі ми володіємо певними почуттями. У всіх нас, в більшій чи меншій мірі, проявляється те почуття справедливості. Тож, даймо йому волю! Досить себе обманювати! Досить байдужого грати – ця роль уже занята, і не однією людиною!

Байдужість – це огидна маска, одягаючи яку, ми власноруч робимо цей світ жорстокішим.

Анастасія Коба, 11 клас

гурток «Юний кореспондент»

ЛМКМЦ «Галицьке юнацтво»